

Dobrodružná výprava do minulosti

TAJNÉ JEZERO NÁVRAT

Karen Inglisová

bambook

TAJNÉ JEZERO

NÁVRAT

Karen Inglisová

Příznivcům Tajného jezera

Věnováno tisícům čtenářů, mladým i starým, kteří četli *Tajné jezero* a zamilovali si ho. Včetně těch, kteří mi psali a chtěli vědět, zda napíšu další díl, i těch, kteří k *Tajnému jezeru* zveřejňovali své dojmy. Tahle kniha je pro vás a samozřejmě pro všechny nové čtenáře.

Přeji vám příjemnou zábavu!

Karen Inglisová

Hlavní postavy:

Minulost (1912)

Domácnost Gladstonových

Sofie Gladstonová

Ema Gladstonová

slečna Walkerová – Emina a Sofiina vychovatelka

paní Howová – hospodyně

Eliza – služebná

Henry Gladstone – tatínek (mimo domov)

Konstancie Gladstonová – maminka (mimo domov)

doktor Abbotts – Emin lékař

sestra Bagshawová – noční ošetřovatelka

Domácnost Kubersonových

Lucie Kubersonová

Lady Kubersonová – Luciina maminka

slečna Cowleyová – Luciina vychovatelka

paní Dunfordová – hospodyně

Nancy – služebná

Ellis – majordomus

Josef – vrchní sluha

Lord Kuberson – Luciin otec (mimo domov)

Artur Kuberson – Luciin bratr (mimo domov)

Další postavy:

Janek

Jakub – Jankův táta

Betty – Jankova máma

Sidney – sirotek / adoptovaný Jankův bratr

Současnost (kolem roku 2012)

Stela Hokenová

Tom Hoken

paní Hokenová – Stelina a Tomova maminka

Hana – Stelina nejlepší kamarádka

Horác – bývalý zahradník

pan Hoken – Stelin a Tomův tatínek (mimo domov)

Pád

„Au, to bolí!“ vykřikla Ema, když jí paní Howová, hospodyně Gladstonových, začala čistit ránu dezinfekcí.

Paní Howová si starostlivě prohlížela ošklivou ránu na Emině holeni. Poté zranění podle pokynů doktora Abbottse, které jí vysvětlil předchozího rána, opatrně ovázala.

„Tak, hotovo, slečno Emo. Brzy budete zase v pořádku. Teď si odpočiňte. Pan doktor Abbotts se na vás zítra přijde podívat.“

Když paní Howová poodstoupila, Ema si netrpělivě povzdechla. „Trvá to *strašně dlouho*,“ zašeptala vyčerpaným hlasem. Do pokoje začaly tu a tam pronikat první paprsky ranního slunce, které se paní Howové míhaly po obličejích, takže Emě připadalo, jako by se celá místnost lehce chvěla. Ema zavrtěla hlavou a rukama si přejela přes kruhy pod očima, aby ze sebe setřásla ospalost. Přesto se jí opět začaly klížit oči. „Taková *nuda*!“ zamumlala a ucítila, že ji přemáhá spánek. Otočila na jasně bílém polštáři hlavu na stranu a téměř okamžitě usnula.

Ve vedlejšíh pokoji se zatím Sofie Gladstonová, Emina sestra, prohlížela ze všech stran v zrcadle a na krku si upravovala neexistující perlový náhrdelník. Takhle to viděla matku dělat už nejméně tisíckrát. Nemohla se dočkat, až bude dost velká na to, aby si mohla nanést rtěnku a obléct šaty dlouhé až na zem, které se budou ve světle lustrů nádherně lesknout. Uplynul teprve týden od jejích třináctých narozenin, ale ona už snila o tom, až jí bude osmnáct a bude se moct konečně zúčastnit prvního plesu.

Nadcházející sobotu bylo v plánu zajet do města na baletní představení (dárek od rodičů, kteří teď byli na cestách) a Sofie se těšila, že si oblékne své nové šaty v meruňkové barvě.

Její rozjímání přerušilo tiché zaklepání. Ve dveřích pokoje se objevila hlava slečny Walkerové, Sofiny a Eminy vychovatelky. „Sofie, mohu s tebou na okamžik mluvit, prosím?“

„Jistě, slečno Walkerová. Pojdte dál. Co říkáte na můj výběr šatů na příští sobotu? Nejsou nádherné?“ Sofie sáhla do skříně a vytáhla z ní šaty, které jí matka koupila těsně předtím, než odjela do Itálie. „Maminka měla pravdu. Tenhle odstín oranžové mi opravdu moc sluší!“ Sofie si přiložila šaty k dlouhým světlým vlasům, které jí v loknách splývaly pod ramena.

„A podívejte!“ dodala a zvedla sametovou taštičku. „Maminka s tatínkem mi tu nechali ještě tohle, i s pěti šilinky uvnitř, jako překvapení k narozeninám!“

Slečna Walkerová přikývla a usmála se, ale v duchu přemýšlela, jaká následující slova zvolit. Sofie neměla změny plánu ráda, obzvlášť pokud se týkaly jí samotné. Ale nedalo se nic dělat.

„Ty šaty jsou překrásné, Sofie. Teď k té sobotě...“ prohlásila guvernanka a odkašlala si. „Obávám se, že nesu špatné zprávy. Budeme to muset odložit. Emin stav se nelepší tak rychle, jak jsme doufali, a i kdyby se zdálo, že to zvládne, nejsem si jistá, zda by nám pan doktor Abbotts výlet do města tak brzy dovolil.“

Sofie ucítila, jak se jí úzkostí sevřel hrudník a do tváří jí začala stoupat horkost. „Ale vždyť je to až téměř za týden. Určitě –“

„Já opravdu nevím, Sofie. Jen jsem tě chtěla raději včas varovat. Víím, jak moc ses na to těšila, ale zdraví tvé sestry je na prvním místě. A když tu navíc nejsou vaši rodiče, nechci –“

„*Ale vždyť je to jen obyčejná rána na noze!* Nechápu, proč je kolem toho takový povyk! Potom už nebudou k dostání vstupenky!“

„Já vím, Sofie, já vím.“ Slečna Walkerová nepřestávala mluvit klidným hlasem. „Uvidíme, jak to bude vypadat zítra. Paní Howová se sice přesně řídí instrukcemi doktora Abbottse, ale zranění se nehojí a Ema se zdá hrozně slabá. Nicméně ty se teď hezky připrav. V 11 hodin se sejdem v knihovně. Čekají nás latinská slovesa.“

Paní Walkerová se otočila k odchodu a Sofie rozzlobeně stiskla zuby. Jakmile se za vychovatelkou zavřely dveře, našťavaně dupla a svezla se na postel. Proč jen si její sestra, pro všechno na světě, musela vybrat ke svému pádu ze schodů zrovna tenhle týden? Proč prostě nemohla být jako ostatní děvčata a trávit svůj volný čas čtením či vyšíváním? Proč vůbec pořád trávila tolik času s Lucií na zahradě? Sofie se otočila na záda a zírala na zdobený strop. Propracované štukové obrazce se jí v slzách slévaly. Sevřel se jí žaludek. Už si zvykla na to, že všichni v okolí její sestru označují za bystrou a vtipnou, přestože – nebo právě protože – byla poněkud divoká. Nedávno však Sofie zaslechla své rodiče, jak o Emě mluví jako o „naší *roztomilé* mladší dceři“. Sofii při těch slovech píchlo u srdce. Nikdy neslyšela, že by se rodiče takhle vyjádřili o ní – měla pocit, že jejich pozornost si musí zasloužit mnohem větším úsilím. A teď měla Sofie navíc o svůj velký den, který pro ni rodiče připravili, úplně přijít.

Krtci se vracují

„Skvělá práce, paní Howová,“ pochválil doktor Abbotts hospodyní následujícího rána. „Je to sice stále trochu natklé, ale myslím, že už brzy se rána začne hojit. Mažte jí to nadále karbolovou mastí a nezapomeňte hodně větrat. A hlavně dbejte na čistotu, ať se nám do rány nedostane infekce. Přijdu zase zítra.“

Dnes tu byl doktor Abbotts už potřetí a Emě jeho slova ještě pořád zněla v hlavě, když později odpoledne ležela v posteli a dívala se do zahrady. Polehávání ji nebavilo. Čist nedokázala – i když v domě nedávno nainstalovali moderní elektrická světla –, protože dřív než dočetla stránku, začaly se jí únavou zavírat oči.

Paní Walkerová byla moc milá, chodila jí předčítat, a občas za Emou přišla i Sofie, jenže ji rozčilovalo, že Ema je tak slabá, že nedokáže dohrát ani jednu hru dámy. Paní Howová porušila domácí pravidlo a dovolila Emě, aby si do pokoje vzala svého milovaného teriéra Harryho. Jenže právě teď by se Ema nejraději viděla s Lucií, svojí nejlepší přítelkyní,

která bydlela v domě na opačném konci sdílené zahrady tady na Notting Hillu a se kterou minulé léto prožila tak báječné dobrodružství. Ema a Lucie si přísahaly, že o kouzelných krtcích a návštěvě Stely a Toma, dětí z budoucnosti, nikdy nikomu neřeknou. Jediný člověk, který o tom všem věděl, byl Janek, syn jejich pomocníka, nicméně Ema si byla jistá, že ten tohle tajemství nikomu neprozradí.

Ze všeho nejvíc si však Ema přála, aby mohla dostat slibu, který tehdy dala Stele: že se ji pokusí navštívit. Jenže to by se museli znovu objevit krtci a spolu s nimi tunel, jímž se lze dostat do budoucnosti. Uběhl podzim, začala zima a sníh přišel nezvykle brzy, takže s nočními výlety za krtky musely Ema s Lucií na nějakou dobu přestat. Navíc se kvůli návštěvám v období Vánoc sotva dostaly ven na zahradu. Teď v dubnu už bylo naštěstí mnohem tepleji, ale Ema mezitím vyšla ze cviku a vyklouznout po setmění nepozorovaně z domu pro ni už nebylo tak snadné. Nedávný pád ze schodů během nočního návratu představoval poslední kapku. Ještě že se Harry neroztěkal!

x x x

Bylo kolem třetí hodiny v noci, když se Ema probudila. Zdálo se jí, že předtím v dálce zaslechla štěkot, ale teď bylo všude naprosté ticho. V ráně na holeni jí lehce cukalo. Od-

hrnula peřinu spolu s prořívanou pokrývkou stranou, naklonila se dopředu a prsty přejela přes okraje obvazu. Její kůže se v měsíčním světle pronikajícím pootevřenými okenicemi zdála výrazně bledá. Emě připadala horká, hladká a tvrdá jako leštěné dřevo. Ema si znovu lehla a snařila se pohodlně uvelebit, když vtom opět zaslechla vzdálené štěkání. Harry z domu neutekl od té doby, co se tu objevili Stela a Tom. Štěkal opravdu on? Ema se dlaněmi zapřela do matrace a s námahou se posadila. Pak pomalu spustila nohy dolů z postele. Chvilku přemýřlela, jestli má rozsvítit noční lampičku, ale nakonec to neudělala. Když se chodidly dotkla koberce, zraněnou nohou jí projela tak ostrá bolest, že ji zase rychle zvedla a už si netroufala se na ni postavit. Po jedné noze doskákala k oknu.

Vzdálený štěkot pominul, narozdíl od Eminy zvědavosti. Rozevřela vysoké dřevěné okenice, aby lépe viděla do zahrady. Všude byl klid a trávník zaléval stříbrný svit měsíce. Ema si vzpomněla, jak se s Tomem, Stelou a Jankem tenkrát krčili uprostřed noci v křoví na zahradě a sdíleli si svá tajemství, poté co je Ema přistihla při vloupání do kuchyně, a usmála se. To byla zábava! A jak se potom polekala, když v křbu zahlédla houpající se boty, když se ti tři schovávali v komíně.

Ema si tiše povzdechla. Co asi Stela a Tom právě teď dělají? Jestlipak na ni občas myslí? A na Lucii a na Janka? Není Stela zklamaná, že za ní s Lucií nedorazily, přestože jí to slíbily? Ema doufala, že ne. Jaké štěstí, že může tohle tajemství sdílet s Lucií, bez ní by si Ema myslela, že se dočista zbláznila a všechno si jen vymyslela.

Ema se opřela o okno. Stěny pokoje se jí před očima lehce zhouply. Zase se jí vracela závrať a v noze jí najednou tepalo mnohem silněji. Přenesla celou svou váhu na zdravou nohu a natáhla se dopředu, aby zavřela okenici. V tu chvíli se ozvalo psí štěkání, a když se Ema zadívala do zahrady, téměř se jí zastavilo srdce. Zhluboka se nadechla. V dálce, na malé mýtince mezi stromy, zhruba uprostřed trávníku, pobíhali v malém kruhu čtyři krtci. O chvilku později jako by se po nich slehla zem.

Luciina návštěva

Ema se převalovala v posteli a snažila se najít vhodnou polohu, aby si netlačila na obvaz. Poté, co zahlédla krtky, nedokázala vůbec usnout. Když otvory v okenicích konečně pronikly první paprsky ranního slunce, s úlevou si oddechla. Za chvíli už se v dolním poschodí začalo ozývat otevírání a zavírání dveří, jak se probouzelo služebnictvo. Za pár minut se otevřely dveře do Emina pokoje. Vešla paní Howová s tácem, na němž stála sklenice mléka, vařené vejce a pod stříbrným poklopem několik teplých toastů.

„Ach, vy už jste vzhůru? Jak se dnes máte?“ Hospodyně položila tác na malý stolek.

„Mnohem lépe,“ odpověděla Ema, což byla pravda jen napůl. V ráně jí pořád ještě cukalo, ale rozhodla se, že si toho nebude všímat. „Mohla by dnes za mnou přijít Lucie, prosím? Strašlivě se nudím!“

Paní Howová se usmála. „V deset hodin se tu zastaví pan doktor Abbotts. Uvidíme, co na to řekne.“ Opatrně nadzdvihla peřinu a prohlédla si Eminu ránu. „Úplně

dobré to tedy zatím není, ale alespoň se to nehorší. To jsem moc ráda. Pojdte, pomůžu vám do koupelny.“

Ema se opřela o její paži a pomalu se belhala přes pokoj. Pokaždé, když lehce došlápla na zraněnou nohu, holení jako by jí projel blesk, takže bolestí zatínala zuby.

„Určitě můžete chodit, slečno Emo?“

„Rozhodně,“ prohlásila Ema. „Bolí to jen trošičku.“ Což byla lež, ale Ema za žádnou cenu nehodlala riskovat zrušení Luciiny návštěvy.

x x x

„Nu, dobrá zpráva je, že se dnes cítíte o mnoho lépe, moje milá. Méně dobrá zpráva je, že rána se nehojí tak rychle, jak bych si přál, takže se obávám, že si ještě pár dní poležíte, slečno Gladstonová,“ uzavřel svou prohlídku doktor Abbotts a zaklapl kufřík.

„Pane doktore, prosím, mohla by za mnou dnes na oběd přijít moje nejlepší přítelkyně Lucie? Strašně moc bych ji chtěla vidět! Příšerně se tu nudím!“ Ema vrhala na doktora a paní Howovou prosebné pohledy.

Lékař na okamžik zaváhal, pak se usmál a přikývl. „Nu, nijak nakažlivá nejste, takže nevidím důvod, proč by vás přítelkyně nemohla navštívit. Jen mi prosím slibte, že budete dávat pozor, abyste měla nohu stále nahoře. A dejte si

vydatný oběd. Infekce jsou zrádné v tom, že se nenápadně objevují právě ve chvíli, kdy už si myslíme, že nám nic nehrozí. Energie a odpočinek jsou našimi největšími spojenci, moje milá!“

„Paní Howová,“ obrátil se poté lékař na hospodyně. „Dnes večer prosím zkontrolujte obvaz, a pokud bude rána ještě mokvat, tak ho vyměňte. Zítřka ráno se tu zase zastavím. Teď už musím jít. Hezký den, mladá dámo, a užijte si oběd!“

Paní Howová se usmála a přidržela doktorovi dveře.

x x x

„Chudáček Ema!“ pronesla Lucie Kubersonová, když vešla hlavními dveřmi do domu a z hlavy si sundala slaměný klobouk. Paprsky časného odpoledního slunce jí v tu chvíli ozářily pihovatý obličej a světlé dlouhé vlasy, které měla spletené do silného copu zakončeného fialovou mašlí. Eliza, služebná Gladstonových, si vyměnila pobavený pohled s Luciinou vychovatelkou, slečnou Cowleyovou, která Lucii doprovázela z domu na druhé straně zahrady.

„Dobré odpoledne, slečno Lucie,“ pozdravila Eminu přítelkyni Eliza a vzala si od ní klobouk. „A vám děkuji, slečno Cowleyová. Vyřídíte prosím lady Kubersonové, že zpátky slečnu Lucii doprovodí někdo od nás.“

Zatímco Eliza od Lucie přebírala kabát, otevřely se na protější straně haly dveře a do místnosti vešla slečna Walkerová se Sofií. Obě dvě držely v rukou knihy. Sofie na Lucii vrhla zamračený pohled.

„Moc rádi vás zase vidíme, Lucie,“ pozdravila ji slečna Walkerová. „Ema se na vás už moc těší – a myslím, že trochu rozptýlení jí jen prospěje.“

Sofie zvedla bradu. „Já myslím, že by jí prospělo, kdyby konečně vstala z postele. Jak je možné, že se tak malá rána hojí tak dlouho?“

„Sofie! O tom už jsme přece mluvily,“ napomenula ji slečna Walkerová. „Musíme se řídit pokyny doktora Abbottse. Nemůžeme nic riskovat, a když jsou teď vaši rodiče pryč –“

Sofie sklopila pohled. „Já jen nemůžu uvěřit, že skutečně nepůjdeme na ten balet.“ Už zase se jí sevřel žaludek. Věděla, že je k Emě nespravedlivá, ale nedokázala si pomoci. Připadala si jako nekontrolovatelně rozjetý vlak. „Když je Ema tak strašně nemocná, jak to, že může přijímat návštěvy? Tátínek jí říkal, aby na zahradu nechodila, jenže ona nikdy neposlouchá. A teď všechno pokazila!“ Sofie si přitiskla knihy k hrudi, rozzlobeně odkráčela přes halu k salonu a hlasitě za sebou zabouchla dveře.

V hale se rozhostilo ticho.

„Půjdu za ní,“ řekla mírným hlasem paní Walkerová.
„V poslední době jako by nebyla ve své kůži.“

„Myslím, že se jí stýská po rodičích,“ odtušila paní Howová, která se v místnosti objevila v průběhu Sofina výstupu.

Lucie si odkašlala. Nemohla se dočkat, až uvidí Emu, a upřímně řečeno, Sofino protivné chování už jí tak trochu lezlo krkem. Nechápala, jak je možné, že dospělí nevidí, že Sofie na Emu prostě žárlí. A všechna ta chvála, kterou Ema sklídila minulého léta za to, že v domě Gladstonových odhalila zloděje – sluhu Grubera –, tomu ještě přidala.

x x x

„Emo!“ zvolala Lucie, když ji paní Howová dovedla do jejího pokoje. Po tváři se jí rozlil radostný úsměv.

„Drahá Lucie! Konečně jsi tu!“

„Jak se ti daří? Maminka mi říkala, že prý jsi spadla ze schodů!“ Lucie lehce zvedla obočí a pak pohledem zabloudila k paní Howové, která ale stála dost daleko na to, aby si Luciina tajného znamení všimla.

„Co tvoje noha? Proč ji máš takhle nahoře? To musí být strašlivě nudné, trčet tu takhle celý den!“

„To tedy vážně je. Neumíš si to představit! Harry se mi připlétl pod nohy, rošťák jeden.“ Ema si začala na prst

natáčet pramínek tmavých vlasů, což byl signál pro Lucii, že si své vyprávění lehce „přikrášluje“. „Tu nohu musím mít takhle nahoře, protože to prý zabraňuje infekci nebo tak něco. Slečna Walkerová mi chodí předčítat a občas se za mnou zastaví Sofie a hrajeme nějakou hru, jenže je tak protivná. Ale nedivím se jí. Museli jsme zrušit její narozeninový výlet.“ Emě se zablýsklo v očích a lehce se zasmála. „A ještě k tomu ji v každé hře porazím.“

Lucie se opatrně, aby se nedotkla Eminy zraněné nohy, posadila na okraj postele. „Tak teď jsem tu já, abych tě konečně z té strašné nudy vysvobodila. Dáme si spolu skvělý oběd a zahrajeme si *ludo*.“

Ema se významně usmála na paní Howovou. Očekávala, že teď se s nimi hospodyně rozloučí. Nemohla se dočkat, až Lucii prozradí tu novinu.

„Jen žádné přehnané rozrušení, děvčata. Eliza vám za chvíli donese oběd. Pamatujte prosím, slečno Emo, na to, že máte mít nohu stále nahoře.“

„Jistě, paní Howová.“ Ema rázně přikyvovala a upřeně se dívala na dveře, aby hospodyně popohnala.

Jakmile se dveře pokoje zavřely, Emě se rozzářil obličej. „Viděla jsem je, Lucie! Já *je* viděla!“ vykřikla.

Lucie se zamračila. A pak údivem otevřela ústa.

„KRTKY!“ zvolaly dívky současně.

„Kdy? Kde? JAK? Tak proto jsi spadla? Prokrindáčka! Zamotali se ti pod nohy?“ Lucie chrlila otázky tak rychle, že Ema nestíhala odpovídat.

„Oknem, dnes v noci!“ podařilo se jí konečně říct.

„Ach, Em! Nemůžu tomu uvěřit! Po tak dlouhé době!“

Lucie vyskočila z postele a začala s vysoko zdviženým obočím a rukama připlácnutýma na ústa vzrušeně přecházet po pokoji sem a tam. V krémově bílých šatech s páskem a se svým dokonale spleteným copem vypadala úplně jako nějaká dětská herečka nacvičující dramatickou roli. Ema se nad tou představou hlasitě rozesmála a její smích přerušilo až Elizino zaklepání, když jim služebná přinesla oběd.

x x x

„Jakmile budu moct chodit, musíme znovu vyrazit za krtky!“ prohlásila Ema, zatímco si z malé misky na tácu před sebou brala jablko. Přiměla se k tomu, aby snědla brambory s lososem do posledního sousta, přestože neměla téměř hlad. Ale myslela na slova doktora Abbottse, že potřebuje co nejvíce energie.

„Opavdu doufám, že se ještě objeví! Tohle je zrovna tak nevhodná chvíle!“ Lucie se zarazila a zamračila. „Nebo

je to snad *znamení*? Třeba krtci vědí, že jsi nemocná, a přišli ti na pomoc!“ Lucie vykulila své zelené oči a zakousla se do jablka.

Ema se u jejích slov málem zakuckala. „Drahá Lucie, z tebe by byl skvělý detektiv! Kéž by tohle povolání povolili i ženám!“

„Ach, jen se neboj, jednou nám to povolí,“ prohlásila Lucie. „Maminka říká, že až budou ženy moct volit, spousta věcí se změní. Vlastně se mi ten tvůj nápad s řešením záhad a zločinů nesmírně líbí! Představ si třeba, že by našim povoláním bylo vyšetřování vražd! Se všemi těmi mrtvolami a spoustou krve!“

Ema se znovu začala smát. V ráně na noze jí cukalo a tepalo, ale snažila se to nevnímat. „Takže zpátky k našemu krtčímu výletu,“ řekla. „Napadlo mě, že bychom do té staré boudy na Ostrově mohly schovat nějaké oblečení pro Toma a Stelu, kdyby se třeba chtěli přijít za námi podívat. Vzpomínáš si, jak podivné šaty na sobě tenkrát měli?“

„Ach můj Bože, Emo, to je báječný nápad! Teď jsi jako detektiv zase ty! Mám doma spoustu šatů, které vůbec nenosím. A Artur má v pokoji skříň plnou oblečení, které nikdo nepostrádá, když je teď na té internátní škole. Vůbec si nevšimne, když –“

Lucii zarazilo zaklepání. Ve dveřích do pokoje se objevila hlava paní Walkerové.

„Jsou tři hodiny, děvčata. Lucie, doprovodím vás zpátky domů.“

„Už?“ povzdechla si Ema, která se pokoušela ignorovat nepříjemné tepání v noze. A počínající únavu. Měla takovou radost, že mohla být alespoň chvíli s Lucíí.

„Příkaz pana doktora!“ usmála se na ni slečna Walkervá. „Přijdu vám pak předčítat, slečno Emo. Eliza zatím sklídí oběd.“

„Může Lucie zase zítra přijít?“ zeptala se Ema.

„Jestli to paní Howová a pan doktor Abbotts dovolí, tak proč ne. Připravena, slečno Lucie?“

„Uvidíme se zítra, Em,“ rozloučila se Lucie a vyskočila z postele, přičemž za zády zkřížila prsty na jedné ruce tak, aby to slečna Walkervá neviděla. „A vymyslíme, co budeme dělat, až budeš zase v pořádku!“

x x x

Bylo něco kolem půlnoci. Ema se převalovala na posteli. Před chvilkou se probudila celá zpocená, a když si uvědomila, že jenom měla ošklivý sen, s úlevou si vydechla. Zdálo se jí, že je uvězněná v ohni a v plamenech kolem ní tančí krtci.

Hodiny nad krbem jednou odbily, oznamovaly čtvrt. Jestlipak jsou krtci zase v zahradě? Ema se rozhlédla po pokoji. Ve slabém světle měsíčních paprsků, které pronikaly skrz okenice, se snažila rozluštit čas na ciferníku. Posadila se, aby lépe zaostřila. Při náhlé změně pozice se jí zničehonic zvedl žaludek. Když si sáhla na čelo, aby si z něj odhrnula pramen vlasů, měla ho chladné a vlhké, což se zdálo divné, protože si byla jistá, že při probuzení úplně hořela. Netroufala si rozsvítit noční lampičku, protože paní Howová nechala dveře do jejího pokoje lehce pootevřené. Odhrnula peřiny a pomalu spustila nohy z postele. Ve chvíli, kdy na její zraněnou nohu dopadlo světlo měsíce, se pořád ještě snažila zjistit čas na hodinách, takže si vůbec nevšimla, že obvazy kolem rány jsou úplně mokré a krvavé. Nohama nahmatala koberec a pokusila se vstát, jenže nohy měla jako z rosolu, vůbec ji neposlouchaly. Opřela se tedy rukama pevně o pelest postele a pomaloučku se začala šourat kupředu. Když se dostala až na okraj, natáhla se k opěradlu židle a pomalu se dobelhala až ke krbové římse. Odtud už dokázala na ciferníku rozpoznat, že hodiny ukazují tři čtvrtě na tři.

Zatímco se stále přidržovala židle, dokulhala k oknu a otevřela okenici. Jak pokoj náhle osvítila zář měsíce, na-